

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2005-2006

13 oktober 2005

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUUR, LANDBOUW, VISSERIJ EN PLATTELANDSBELEID
EN RUIMTELIJKE ORDENING EN ONROEREND ERFGOED

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Agnes Bruyninckx tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de sectorale bodemsaneringsfondsen en de verhouding tot projecten van ambtshalve sanering zoals deze van Carcoke in Zwankendamme	1
Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het toekennen van sociale vrijstellingen op de waterheffing	3

Voorzitter: de heer Patrick Lachaert

Vraag om uitleg van mevrouw Agnes Bruyninckx tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de sectorale bodemsaneringsfondsen en de verhouding tot projecten van ambtshalve sanering zoals deze van Carcoke in Zwankendamme

De voorzitter: Mevrouw Bruyninckx heeft het woord.

Mevrouw Agnes Bruyninckx: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, de Vlaamse Regering heeft tijdens de zomer de wetgevende machine in gang gezet om te komen tot sectorale bodemsaneringsfondsen. Er zal hiertoe een ontwerp van decreet worden voorgelegd aan het Vlaams Parlement. Er zal in het bodemsaneringsdecreet een nieuw hoofdstuk worden ingevoegd met als titel 'Mogelijkheid tot oprichting van bodemsaneringsorganisaties'.

De oprichting van een bodemsaneringsfonds per bedrijfssector, waarmee de bodemsaneringswerken worden uitgevoerd in ruil voor een financiële bijdrage die de betrokken bedrijven in het fonds storten, zorgt ervoor dat de kosten solidair worden gedragen binnen de sector en gespreid worden door de jaarlijkse bijdragen. Bodemverontreiniging is immers dikwijls gebonden aan de eigenheid van de activiteit, de aard van de bodem en de situering van een perceel.

Behalve de kosten te spreiden in de tijd en over de hele sector, kunnen bodemsaneringsfondsen ook voorzien in bijstand rond preventie, onderzoek en effectieve sanering. Daarnaast kunnen ze een uitweg bieden aan de mogelijke financieringsproblemen van de individuele exploitant. De bodemverontreiniging is immers niet altijd gerelateerd aan de omvang van het bedrijf. Het solidariteitsprincipe dat structureel in deze fondsen ingebakken zit, moet de reiniging van vervuilde ondergrond financieel haalbaar maken.

Belangrijk is dat door deze fondsen bodemverontreinigingen gesaneerd kunnen worden waarbij de saneringsplichtige niet de saneringsaansprakelijke is. Het gaat om fondsen die door de sector en de over-

heid gezamenlijk worden gevormd. Saneringsfondsen waarin ook de overheid een bijdrage levert, zijn blijkbaar door de Europese Commissie aanvaard als overheidssteun als er geen aansprakelijken worden gefinancierd en ze geen onrechtmatige verrijking veroorzaken.

Het is echter duidelijk dat dergelijke fondsen niet alle financieringsproblemen inzake bodemsanering kunnen oplossen. De komende jaren zullen belangrijke budgettaire inspanningen van de Vlaamse overheid nodig blijven, dat zeggen ook de SERV en de MiNa-Raad.

In West-Vlaanderen, meer bepaald Zwankendamme, loopt momenteel de eerste fase van de sanering van het Carcoke-terrein op zijn einde. Carcoke is de voormalige cokesfabriek aan het Boudewijnkanaal ter hoogte van Zwankendamme, die al jaren gesloten is. Voormalig minister Dua bereikte in 2002 een akkoord met Wallonië en Brussel in de Carcoke-zaak waardoor de sanering van de terreinen van 15 hectare in Zwankendamme kon beginnen.

In 1999 is de NV Carcoke in vereffening gegaan en liet ze in Brussel, Zwankendamme en Tertre zwaar vervuilde terreinen achter. Deze vervuiling was ingetreden nog voor er van een milieuwetgeving sprake was. De kosten van de sanering lopen veel hoger op dan de waarde van de terreinen. Vandaar dat met de vereffenaar van de NV een overeenkomst werd bereikt dat de drie gewesten de terreinen voor één symbolische euro kunnen verwerven. Ze moesten wel zelf de sanering van de terreinen, die vooral vervuild zijn met zware metalen, betalen.

Het terrein in Zwankendamme ligt eigenlijk in havengebied en de waarde ervan werd geschat op 3,1 miljoen euro. De OVAM werd eigenaar van de gronden en zal die na de ambtshalve sanering opnieuw verkopen. De saneringskosten worden echter geraamd op zowat 30 tot 35 miljoen euro, naargelang de gekozen saneringsvariant. De OVAM werkt al sinds het najaar van 2004 aan de sloop van de vervallen gebouwen en installaties van het vroegere Carcoke. De sloopwerken zijn volgens plan uitgevoerd en zijn binnen het budget van 8,5 miljoen euro gebleven. De sloopwerken zijn praktisch beëindigd. Nu dient echter de

eigenlijke sanering te worden aangevat. De vraag is wanneer en met welke middelen dit zal gebeuren.

Er liggen voor het OVAM-budget trouwens nog enkele andere dossiers klaar, zoals PCN in Nieuwpoort, met een raming van 5 miljoen euro, de gasfabriek in de kanaalkom te Hasselt, enzovoort. De Carcoke-site te Zwankendamme staat niet op de lijst van ambtshalve saneringen van 2005. Het MINA-fonds in de begroting 2005 bevatte voor bodemsanering aanvankelijk slechts 4,7 miljoen euro. Na de begrotingswijziging kwam daar 5 miljoen euro bij voor Balmatt in Mol. Het budget voor bodemsanering in het MINA-fonds is hoe dan ook ontoereikend om alle ambtshalve projecten op te starten, en de lijst van ambtshalve projecten zal dit jaar dan ook nauwelijks of niet worden uitgevoerd.

Er is voor bodemsanering evenwel 27,7 miljoen euro aan beleidskredieten ingeschreven in de begroting 2006, waarvan 10 miljoen euro uit het FFEU. Dit is uiteraard al een stap in de goede richting, maar nog niet voldoende.

Mijnheer de minister, is het juist dat de voorgestelde regeling rond de sectorale saneringsfondsen geen werkbare oplossing biedt voor alle sectoren? De Vlaamse Regering heeft het ontwerp van decreet immers uitgewerkt met voornamelijk de problematiek van de droogkuissector in het achterhoofd, maar hoe staan deze sectorale saneringsfondsen in relatie tot de ambtshalve saneringen? Wat is de precieze regeling in de sectorale saneringsfondsen voor de berekening van de bijdragen? Zijn er waarborgen voor de transparantie van de geldstromen? Hoe zal de effectieve sanering van de Carcoke-terreinen in Zwankendamme in Zeebrugge worden gefinancierd? Wanneer zal deze eigenlijke sanering een aanvang nemen? Zal de Vlaamse Regering de projecten voor ambtshalve sanering, gezien de budgettaire verhoging, met een prioritaire behandeling van woonzoneprojecten in de grote steden, versnellen?

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, collega's, de droogkuissector is een belangrijke sector, die al jaren vraagt naar een regeling. Het is uiteraard de bedoeling een kader te scheppen dat zo veel mogelijk sectoren de mogelijkheid biedt om een sectoraal saneringsfonds op te richten. Het zal dus niet beperkt blijven tot de droogkuissector.

Ondertussen hebben we het advies van de SERV en de MiNa-Raad ontvangen. Ook daarin wordt een betere omschrijving van het toepassingsgebied gevraagd. In het advies staat ook de vraag om, naar analogie van de milieubeleidsovereenkomsten, de bodemsaneringsorganisaties die erkend wensen te worden voor het beheer van een fonds te omschrijven als een 'overkoepelende representatieve organisatie van ondernemingen'. Dat is een terechte opmerking. We zullen het ontwerp dan ook aanpassen.

Mevrouw Bruyninckx, de saneringsfondsen en de ambtshalve sanering zijn 2 gescheiden elementen. Het is belangrijk dat ambtshalve sanering een verantwoordelijkheid blijft van de overheid. Waar de saneringsplichtige in gebreke blijft of sanering heel belangrijk is voor de volksgezondheid, zullen we dat ambtshalve blijven doen. Via de bodemsaneringsorganisaties die worden erkend door de sector, levert de sector zelf een bijdrage voor het versneld en goed saneren.

De verplichte bijdrage wordt bepaald door de Vlaamse Regering. Bij de aanvraag tot erkenning moeten de bodemsaneringsorganisaties een financieel plan voorleggen. Dergelijke werkwijze werd ook gehanteerd bij de oprichting van BOFAS. Uit het financieel plan zal blijken welke bijdrage de sector moet leveren.

De transparantie van de geldstromen wordt gewaarborgd door het statuut van en het toezicht op de bodemsaneringsorganisaties. Het moeten rechtspersonen zijn, met het gebruikelijke toezicht. Tevens moeten ze jaarlijks een activiteitenverslag opstellen voor de Vlaamse Regering. De regering heeft ook de bevoegdheid om de verplichte bijdrage te wijzigen, en bij onvoldoende transparantie kan de regering een extern bewindvoerder aanstellen. De SERV en de MiNa-Raad hebben gevraagd de financieringsstromen en -mechanismen te verduidelijken. We zullen het ontwerp nog meer in die richting aanpassen, zodat er geen enkele onduidelijkheid kan bestaan.

Mijnheer de voorzitter, collega's, als – naar ik hoop – heel wat sectorfondsen actief worden, zullen ongetwijfeld parlementaire vragen worden gesteld indien er problemen met de transparantie van de geldstromen optreden.

Mevrouw Bruyninckx, de eerste fase van de bodemsanering van Carcoke, namelijk de sloop, verloopt binnen de geplande timing en budgetten. Voor de verdere sanering zullen we vooral rekening houden

met het strategisch plan voor de haven Brugge-Zeebrugge.

Mevrouw Bruyninckx, u weet dat er, ook dankzij de vele vragen die hier over dit probleem werden gesteld, voor de ambtshalve bodemsanering een dubbele prioriteitstelling is. Bodemverontreinigingen met een acuut gevaar zullen de hoogste prioriteit krijgen. Daarnaast zullen de andere bodemsaneringen in het kader van een duurzame ontwikkeling, rekening houdend met hun maatschappelijk belang, aan bod komen. Verontreinigde woonzones zullen zo veel mogelijk proactief en integraal aangepakt worden.

In 2006 zal de onderzoeksinspanning opgedreven worden en worden volgende projecten voortgezet: 4 locaties in Gent, 32 verspreide locaties in Turnhout, 6 locaties in Lokeren en 1 locatie in Essen. Indien nodig kunnen hier nog locaties aan worden toegevoegd.

Het doel is, op de percelen waar verontreiniging wordt vastgesteld, de huurders of eigenaars vrij te stellen van saneringsplicht conform de voorwaarden van het decreet. Vervolgens wordt de noodzaak tot het uitvoeren van bodemsaneringswerken beoordeeld aan de hand van het beschrijvend bodemonderzoek.

In de hele procedure van onderzoeken en saneringswerken in woonzones is de informatie aan en de begeleiding van de bewoners van zeer groot belang. Daarom worden dergelijke grootschalige woonzoneprojecten enkel opgestart indien de gemeentelijke overheid bereid is samen te werken – dat is belangrijk voor het maatschappelijk draagvlak en de informatie –, zonder afbreuk te doen aan de noodzakelijke saneringen voor het wegnemen van ernstige bedreigingen. Als de gemeentelijke overheid niet wil samenwerken, waarvan ik hoop dat dat alleen een theoretische mogelijkheid is, zullen we desalniettemin saneren als er zich ernstige bedreigingen voordoen.

De voorzitter: Mevrouw Bruyninckx heeft het woord.

Mevrouw Agnes Bruyninckx: Mijnheer de minister, uit uw antwoord heb ik begrepen dat de ambtshalve saneringen blijven bestaan, zolang de sector of het bedrijf in gebreke blijft.

Over de Carcoke-terreinen in Zwankendamme is uw antwoord erg vaag. U verwijst naar het strategisch plan van Zeebrugge, maar dat is nog niet goedge-

keurd en wordt gespreid over een zeer lange termijn. Kunt u hier iets concreter over zijn?

Minister Kris Peeters: De eerste fase loopt. De tweede fase zal kaderen binnen de voorstellen van het strategisch plan. Ik hoop dat we hier zo snel mogelijk duidelijkheid over kunnen geven. Het strategisch plan is al afgerond, maar mogelijk nog niet geformaliseerd. Als we ervan kennis hebben genomen en overleg hebben gepleegd, zal ik concreter kunnen antwoorden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het toekennen van sociale vrijstellingen op de waterheffing

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mijnheer de voorzitter, met de reorganisatie van de watersector, die sinds begin dit jaar van kracht is, innen de drinkwatermaatschappijen de bovengemeentelijke bijdrage samen met de kostprijs van het water. Op de waterfactuur kan eventueel ook de rioolbijdrage staan.

Sociale vrijstellingen op de gewestelijke waterheffingen werden vroeger toegekend door de Vlaamse Milieumaatschappij. Ook de ecologische vrijstelling voor mensen die een individuele afvalwaterbehandelingsinstallatie hebben, werd door de VMM toegekend.

Nu moet de toekenning in principe door de drinkwatermaatschappijen gebeuren. Zij hebben echter slechts een beperkte toegang tot het Rijksregister en kunnen de gegevens van de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid niet raadplegen, waardoor zij niet beschikken over de gegevens van de gezinnen die vrijgesteld kunnen worden van de bovengemeentelijke waterheffing. Bovendien blijkt dat zij een terugbetaling aan een niet-abonnee momenteel niet kunnen boeken via hun facturatiesysteem. Vandaar dat met de drinkwatermaatschappijen een andere procedure werd uitgewerkt. De drinkwatermaatschappijen sloten een protocol af met de VMM over het toekennen van de sociale vrijstellingen waardoor deze taak werd doorgeschoven naar de socialehuisvestingsmaatschappijen en syndici.

Op dit moment zijn het dus de socialehuisvestingsmaatschappijen en andere syndici, beheerders van gezamenlijke wooneenheden, die de administratieve overlast op zich nemen. Momenteel moeten zij de facturatiegegevens verzamelen, de rekeningnummers aanvragen, betalingen uitvoeren van bewoners die van vrijstelling kunnen genieten, de cheques opmaken voor de mensen die geen rekening hebben, vragen beantwoorden over de vrijstelling en de uitbetaling, enzovoort.

Naast het werk dat er voor de huisvestingsmaatschappijen en syndici bij komt, is ook het kostenplaatje niet te onderschatten, want heel wat administratieve taken die vroeger door de VMM gebeurden, moeten zij nu zelf uitvoeren. De kosten hiervoor moeten op een of andere manier worden betaald. Jammer genoeg zijn het in het geval van de socialehuisvestingsmaatschappijen net de sociale huurders die ervoor opdraaien, want de huisvestingsmaatschappijen rekenen de kosten door in de huurprijzen.

Voor andere syndici kan men de vraag stellen of zij de vrijstellingen zullen toekennen en, zo ja, hoe zij de administratieve kosten hiervoor zullen doorrekenen: aan alle huurders of alleen aan de rechthebbenden.

Mijnheer de minister, is reeds gepland dat de sociale vrijstellingen en de vrijstelling voor gezinnen die zelf hun afvalwater zuiveren, ook wordt toegekend op de rioolbijdrage die eventueel via de drinkwaterfactuur wordt verrekend? Hoe verloopt de toekenning van sociale vrijstellingen in de praktijk? Bent u op de hoogte van de administratieve overlast die de sociale vrijstellingen op de waterheffing momenteel met zich meebrengen? Vindt u het aanvaardbaar dat de administratieve kosten, die het gevolg zijn van het toekennen van een bepaald recht aan sociaal zwakkeren, aan deze rechthebbenden worden doorgerekend? Kunnen wijzigingen aan de consultatiemogelijkheden van het Rijksregister en het facturatiesysteem van socialehuisvestingsmaatschappijen ervoor zorgen dat de administratieve overlast in de toekomst niet bij de socialehuisvestingsmaatschappijen en andere syndici ligt? Bent u bereid de nodige stappen te zetten, opdat de administratieve overlast voor socialehuisvestingsmaatschappijen en syndici wordt verminderd of vermeden, en de kosten voor het toekennen van sociale vrijstellingen niet gedragen moeten worden door de rechthebbenden zelf?

De voorzitter: Mevrouw Demeulenaere heeft het woord.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Mijnheer de minister, in januari heb ik een gelijkaardige vraag om

uitleg gesteld. Toen hebt u geantwoord dat de vrijstellingsregeling zou worden overgenomen. De koppeling van de facturatie- en adresgegevens zou enkel mogelijk zijn als dat vereist is voor de uitvoering van een decretaal opgelegde verplichting. Door de goedkeuring van het programmadecreet 2005 zouden de drinkwatermaatschappijen over deze decretale opdracht beschikken, en zouden ze reeds contact hebben opgenomen met het Rijksregister en de federale Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid om de nodige machtigingen te krijgen.

Mijnheer de minister, ik had graag de stand van zaken vernomen, want indertijd zei u dat er al werk van werd gemaakt. Zijn er vorderingen gemaakt, of blijven we ter plaatse trappelen?

De voorzitter: De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs: Ik meen te weten dat begin januari een protocol werd afgesloten tussen de Kruispuntbank en de VMM, om de VMM in staat te stellen de gegevens door te geven aan de drinkwatermaatschappijen.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, collega's, met het decreet van 24 december 2004 werd artikel 87 van het decreet van 24 mei 2002 aangepast. In dat artikel staat: 'een aandeel voor de door de gemeente respectievelijk het Vlaamse Gewest opgelegde vrijstellingen of sociale correcties.'

Op uw vraag of de problematiek ook voor de rioolbijdrage is geregeld, moet ik dus antwoorden dat de wetgever het mogelijk heeft gemaakt dat de sociale en ecologische correcties die op bovengemeentelijk vlak mogelijk zijn, ook op gemeentelijk vlak geheel of gedeeltelijk worden overgenomen.

Mijnheer Martens, de discussie spitst zich mogelijk toe op het verplichtend karakter. De wetgever legt evenwel geen verplichtingen op ten aanzien van de wijze waarop de gemeenten deze correcties doorvoeren. De gemeenten kunnen enkel, omwille van de administratieve eenvoud, aangespoord worden zo weinig mogelijk afwijkende correcties in te voeren.

De VMM heeft eind 2004 de gegevens van de in 2004 vrijgestelde heffingsplichtigen doorgegeven aan de drinkwatermaatschappijen. Naderhand koppelde de VMM de gegevens van de drinkwatermaatschappijen, die in 2005 werden aangekocht voor de vestiging van de restheffing, aan de gegevens van de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid. Deze

geactualiseerde gegevens werden aan de drinkwatermaatschappijen ter beschikking gesteld voor koppeling aan hun klantenbestand. Eventuele onterechte automatische vrijstellingen werden vernietigd, niet toegekende automatische vrijstellingen werden alsnog rechtgezet met een creditnota of werden aangemaakt. Voor klanten die automatisch worden vrijgesteld, wordt dit op de waterfactuur vermeld. Indien de automatische vrijstelling om een of andere reden niet lukt of indien de bijdrageplichtige niet de werkelijke gebruiker is van het water, wat bijvoorbeeld het geval is voor appartementsbewoners met een gemeenschappelijke waterteller, kunnen de vrijstellingsgerechtigden een aanvraag indienen bij de drinkwatermaatschappij.

Aangezien in 2005 zowel een bovengemeentelijke bijdrage als een heffing werd aangerekend, hebben de drinkwatermaatschappijen en de VMM beslist om aanvragen en attesten in het kader van de schriftelijke vrijstellingsaanvraag uit te wisselen. Een vrijstellingsgerechtigde kan bij één instantie zijn vrijstellingsaanvraag indienen. Klanten die een schriftelijke vrijstellingsaanvraag indienen, worden bij een gunstige beslissing vrijgesteld van het betalen van de bijdrage of de heffing. Indien reeds bijdragen werden betaald, worden die door de drinkwatermaatschappij gecrediteerd. De VMM betaalt het eventueel betaalde bedrag terug bij een gunstige beslissing over de heffingsvrijstelling.

Voor derden, niet-heffingsplichtigen, verloopt de procedure voor vrijstelling van heffing zoals in het verleden. Indien de aanvraag gegrond wordt verklaard, wordt de beslissing aan de heffingsplichtige schriftelijk bekendgemaakt, waarna de terugbetaling aan de aanvrager van de vrijstelling zo snel mogelijk wordt uitgevoerd. Het vrijgestelde bedrag wordt berekend op basis van de oorspronkelijk ingeschreven heffing en het aantal wooneenheden in het gebouw.

Voor de VMM leverde deze werkwijze geen probleem op, gelet op de vrij ruime consultatiemogelijkheden van het Rijksregister en de creatie van een apart terugbetalingsartikel in de begroting. Voor de drinkwatermaatschappijen is de vrijstelling ten aanzien van derden gecompliceerder. De drinkwatermaatschappijen hebben immers geen enkele band met de aanvrager en beschikken bovendien niet over de controlebaarheid via de aansluiting op het Rijksregister. Ook voor de boekhouding rijzen er problemen, omdat terugbetaling of creditering enkel kan voor klanten. Daarom werd, in overleg met de afde-

ling Economisch Toezicht van de VMM, een procedure uitgewerkt. Deze procedure werd vastgelegd in een protocol dat werd afgesloten met alle drinkwatermaatschappijen, teneinde de gelijkheid van behandeling te verzekeren.

De procedure is als volgt beschreven in het protocol: 'De werkelijke gebruiker vraagt de vrijstelling rechtstreeks aan bij de exploitant. De exploitant staat in voor de volledige afhandeling van het dossier en brengt de aanvrager op de hoogte van het resultaat van het onderzoek en het terug te betalen bedrag. De terugbetaling gebeurt door de exploitant aan de abonnee, syndicus, zonder – omwille van privacyredenen – vermelding van de reden van de vrijstelling. Het terug te betalen bedrag per derde wordt bepaald door het bedrag van de bijdrage te delen door het aantal wooneenheden. De abonnee is verantwoordelijk voor de terugbetaling aan de aanvrager. Het is evenwel de aanvrager die dit recht moet opeisen bij de abonnee.'

Mijnheer Martens, in 2004 waren er ongeveer 23.000 schriftelijke vrijstellingsaanvragen, waarvan er ongeveer 16.000 als gegrond werden beoordeeld. Hiervan behoorden er ongeveer 5.500 tot de derden-vrijstellingen. Het gaat hier dus om een relatief klein aantal, in vergelijking met 2,3 miljoen, maar er moet wel de nodige aandacht aan geschonken worden.

Ik zal aan mijn administratie opdracht geven om, in overleg met de drinkwatermaatschappijen en de socialehuisvestingsmaatschappijen, het probleem te onderzoeken.

De aan de vrijstellingsregeling verbonden administratieve kosten moeten voor de betrokkenen minimaal zijn. Dat is evident. In het verleden en ook in de nieuwe regeling werd dit grotendeels bereikt door een zo groot mogelijk aantal vrijstellingen via de koppeling met de Kruispuntbank te laten verlopen. Bovendien werd in de aanvraagprocedure eveneens rekening gehouden met het vermijden van kosten: een vrijstelling werd met een gewone – en niet met een aangetekende – brief aangevraagd, de terugbetaling gebeurde zo veel mogelijk via de bankrekening van de heffingsplichtige en slechts uitzonderlijk via de circulaire cheque.

Jammer genoeg is voor de niet-bijdrageplichtige vrijstellingsgerechtigden een koppeling met de kruispuntbank op dit moment niet mogelijk. Ik vraag mijn administratie ondertussen om verder te onderzoeken

of er voor de niet-bijdrageplichtige vrijstellingsge-rechtigden een koppeling met de kruispuntbank als-nog mogelijk is, om zo automatische vrijstellingen te kunnen toekennen aan deze personen.

Wat uw vijfde vraag betreft, heb ik mijn administratie uitdrukkelijk gevraagd dit probleem te bekijken. De ruimere consultatiemogelijkheid van het rijksregis-ter kan een deel van het probleem oplossen, u hebt daarin gelijk. Zoals u weet, heeft de toekenning van ruimere consultatiemogelijkheden meer tijd nodig.

Hoe wijzigingen aan het facturatiesysteem van socia-lehuisvestingsmaatschappijen kunnen bijdragen aan de oplossing van dit probleem moeten we nog verder nagaan. We moeten bekijken hoe dat verder prak-tisch kan worden gerealiseerd.

Wat uw laatste vraag betreft, ben ik uiteraard bereid de nodige stappen te zetten, mits de privacyregels in acht worden genomen. Het is evident is dat we alles moeten doen om de administratieve overlast voor de socialehuisvestingsmaatschappijen en de syndici te vermijden.

Ik ga ervan uit dat dit antwoord de volledige stand van zaken geeft en aantoont dat er acties zijn geno-men sinds de vorige vraagstelling.

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mijnheer de minister, ik dank u voor het uitgebreide antwoord. Ik zal het nog eens grondig nalezen. Ik begrijp dat waar mogelijk via de koppeling met de kruispuntbank en het aanleveren van informatie van de VMM aan de drinkwaterin-tercommunales die vrijstellingen automatisch gebeu-ren. Het probleem stelt zich in die gevallen waar de gebruiker niet de abonnee en de exploitant is. Dat is met name het geval bij gedeelde wooneenheden waar één waterteller staat zoals bij socialehuisvestings-maatschappijen.

We mogen de administratieve overlast die nu bij die maatschappijen en syndici komt te liggen, niet onderschatten. Vroeger regelde de VMM dat alle-maal in haar facturatiesysteem en was geweten welke gedomicilieerde personen achter een gedeelde water-meter zaten. Het facturatiesysteem van de drinkwa-termaatschappijen is niet zo uitgebreid. Het gevolg is dat de administratieve plichtplegingen die vroeger de VMM maakte voor de vrijstelling van de bovenge-meentelijke heffing, nu allemaal bij die talrijke soci-

alehuisvestingsmaatschappijen komen te liggen. Qua administratieve overlast kan dat tellen. Ik waardeer dat u uw administratie de opdracht hebt gegeven om uit te zoeken in hoeverre de administratieve overlast niet tot een minimum kan worden beperkt door de toegang tot het rijksregister voor de drinkwaterinter-communales te verbeteren zonder de privacy van de klanten te schenden.

De facturatiesystemen van die drinkwaterintercom-munales zullen moeten worden aangepast zodat ze ook weten wie er allemaal achter een gedeelde water-meter schuilgaat. Ik hoop dat dat snel tot resultaat leidt want de huisvestingsmaatschappijen moeten nu natuurlijk al die kosten maken om zich met die administratie bezig te houden. Het is wenselijk die kosten voor het grootste deel te vermijden door snel een oplossing te vinden die dat soort taken bij de drinkwaterintercommunales legt in plaats van bij de huisvestingsmaatschappijen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
